

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K. T., s. r. o.**, V., IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. E. K., K., proti žalovanému **K. I., a. s.**, L., IČO: X., o **zaplatenie 22 796,65 Eur s príslušenstvom (686 772 Sk)**, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. novembra 2008 č. k. 41 Cob 209/2008-133, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Žiari nad Hronom rozsudkom z 5. mája 2008 č. k. 12Cb 241/2007-104 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 84 389,10 Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na číslo účtu právneho zástupcu žalovaného. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojim návrhom domáhal voči žalovanému zaplata sumy 686 772 Sk s poukazom na skutočnosť, že žalovaný ako aj spoločnosť Ž. a. s. vznikli dňa 3. decembra 1997 rozdelením spoločnosti Ž. a. s. Ž. na základe rozhodnutia riadneho valného zhromaždenia zo dňa 7. novembra 1997. Uvedeným rozhodnutím o zániku spoločnosti rozdelením bolo rozhodnuté aj o prevode vlastníckych práv k jednotlivým nehnuteľnostiam vo vlastníctve spoločnosti Ž. a. s. Ž. na spoločnosť žalovaného a na spoločnosť Ž. a. s. Celý hnuťelný a nehnuteľný majetok spoločnosti Ž. a. s. Ž. ako i všetky záväzky prešli v dôsledku jej zániku rozdelením na spoločnosti žalovaného a Ž. a. s. Spôsob rozdelenia jednotlivých aktív a pasív spoločnosti je upravený v delimitačnom protokole a v jednotlivých čiastkových delimitačných protokoloch. Z účtovných dokladov vyplýva, že čisté

obchodné imanie spoločnosti Ž., a. s. bolo rozdelené tak, že časť čistého obchodného imania vo výške 274 841,10 Sk prešla na Ž., a. s. a časť čistého obchodného imania vo výške 18 382 238,40 Sk prešla na žalovaného. V danom prípade mal žalobca za to, že žalovaný a spoločnosť Ž., a. s. zodpovedajú ako solidárni dlžníci v zmysle ustanovenia § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka za všetky záväzky zaniknutej spoločnosti spoločne a nerozdielne. Rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. októbra 2001 sp. zn. 38 Cb 463/96 bola uložená povinnosť spoločnosti Ž., a. s. spoločnosti S., s. r. o. (právny predchodca žalobcu) uhradiť pohľadávku vo výške 2 115 000 Sk ako aj trovy konania. Na základe uzavretých zmlúv o postúpení pohľadávok prešla pohľadávka na žalobcu. Z dlžnej sumy nebolo uhradené 686 772 Sk a v danom prípade sa žalobca domáhal zaplataenia tejto sumy od žalovaného. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalovaný nie je v konaní pasívne legitimovaný a to vzhľadom na to, že predmetná pohľadávka po zrušení spoločnosti Ž., a. s. prešla na jeho právneho nástupcu a to Ž., a. s., voči ktorému bolo právoplatne rozhodnuté a žalovaný nezodpovedá za splnenie predmetnej pohľadávky spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Ž., a. s. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodujúc o odvolaní žalobcu rozsudkom z 28. novembra 2008 č. k. 41 Cob 209/2008-133 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu v tom, že v danej veci žalovaný nie je pasívne legitimovaný, vzhľadom k tomu, že žalobca relevantným dôkazom nepreukázal skutočnosť, že povinnosť žalovaného zaplatiť sumu 686 772 Sk vyplýva z predložených zmlúv. Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v nadväznosti na § 142 ods. 1 O. s. p.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 29. januára 2009.

V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie s poukazom na § 237 písm. f) O. s. p. a navrhol rozhodnutie krajského ako aj okresného zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedol, že každá z nástupníckych spoločností, t.j. žalovaný a spoločnosť Ž., a. s. ručí za záväzky, ktoré prešli rozdelením zo zaniknutej spoločnosti Ž., a. s. na druhú nástupnícku spoločnosť

a to až do výšky svojho čistého obchodného imania. Súčasne obe nástupnícke spoločnosti zodpovedajú ako solidárni dlžníci za všetky záväzky zaniknutej spoločnosti. Na záväzok spoločnosti Ž., a. s. sa musí priamo zo zákona vzťahovať režim prechodu záväzkov podľa ustanovenia § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka a závery vyslovené v rozsudkoch (v prvostupňovom aj odvolacom) pokladá žalobca za bezprecedentné a nezákonné popretie dikcie kogentnej normy obsiahnutej v ustanovení § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka, nakoľko ani súd nie je oprávnený svojim rozhodnutím vylúčiť zodpovednosť jednej nástupníckej spoločnosti za splnenie záväzkov, ktoré prešli rozdelením zo zaniknutej spoločnosti na nástupnícke spoločnosti, pokiaľ to nie je určené v rozhodnutí o rozdelení zaniknutej spoločnosti. Pohľadávku spoločnosti S., s. r. o. si žalobca neuplatňuje voči žalovanému z titulu „nástupníctva“, ale z titulu ručenia a spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti žalovaného za jej splnenie. Žalobca poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktorá vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významne a na porušenie čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že okresný súd sa len okrajovo vysporiadal s argumentáciou žalobcu, o ktorú opiera svoj nárok. Krajský súd sa navyše vôbec nevysporiadal s odvolacími dôvodmi a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s argumentáciou a námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, vyjadreniach a v odvolaní. Za podstatnú vadu rozhodnutia žalobca pokladá tú skutočnosť, že odvolací súd za základ nároku považoval inú skutočnosť ako tú, ktorú uviedol žalobca. Uviedol, že týmto postupom mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal jeho prípustnosť.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 237 O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p., dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 2 O. s. p., dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V zmysle vyššie citovaných ustanovení § 238 O. s. p. dovolanie v tomto prípade nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež preskúmal vec v zmysle § 237 O. s. p.

Žalobca v dovolaní namietal, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom a došlo k porušeniu základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo priznáva čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tu treba zdôrazniť, že základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní, ani nárok na to,

aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. To, že žalobca nebol v konaní úspešný, lebo súd sa nestotožnil s jeho tvrdeniami, neznamená, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. došlo k porušeniu základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Ústavou Slovenskej republiky garantované právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 nemožno účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore. Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z tohto článku ústavy tak, že postupujú v konaní a sú viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je garanciou práva na súdnu ochranu. Najvyšší súd SR navyše uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (čo v tomto prípade splnené je) bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Nakoľko najvyšší súd konštatoval, že postupom súdu nebola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom, preto nie je dovolanie prípustné ani podľa § 237 písm. f) O. s. p., konanie nie je postihnuté inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2010

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková